

BESÆTTELSE

Af Martinus

Ved ordet “besættelse” tænker man i almindelighed på et fysisk væsen, som er “besat af en ond ånd”. Nogle mennesker tror på, at noget sådant kan finde sted, medens de fleste mennesker i vor materialistiske tidsalder, i alt fald her i vesten, er af den mening, at “besættelse” er gammel overtro, og at der ingen ånder findes, hverken onde eller gode.

Men den fysiske verden er jo fuld af mennesker, som er onde og gode. De fleste har både noget godt og noget såkaldt ondt i deres bevidsthed, og således har det været gennem lange tider. Mennesket er et åndsvæsen og ikke blot et fysisk væsen, og det onde eller gode, som udgør dets bevidsthed eller ånd, forsvinder ikke, fordi mennesket dør. Det lever stadig i sin tankeverden, og ligesom det, medens det levede i sin fysiske organisme, kunne påvirke andre mennesker med sine tanker, kan det også efter at have forladt nævnte organisme komme i forbindelse med andre levende væseners tankeverden, både de væseners, der, som de selv, er adskilt fra den fysiske organisme, altså er “døde”, og de væsener, som stadig har en organisme på det fysiske plan. Den naturlige forbindelse mellem de åndelige og de såkaldte fysiske væsener finder sted, når sidstnævnte væsener sover. Når man synes at have drømt om en, som er gået bort, er det i de fleste tilfælde, fordi man har været sammen med vedkommende på det åndelige plan. Det sker, fordi man er på “bølgelængde”, man har noget at give hinanden rent åndeligt, noget på hjerte, som kan gavne eller glæde den anden part, akkurat som man kunne have

det, medens man levede sammen i den fysiske verden. Men det er jo ikke alene kærlighed, venskab og fælles interesser, der kan “binde” mennesker sammen i den fysiske verden, det kan også den mentalitetsudfoldelse, vi kalder had. Når et menneske hader et andet menneske, udfolder det dermed en åndelig kraft, som hvis den person, hadet er vendt imod, også er hadefuld, binder de to sammen i et fælles “helvede”. Dette “helvede” vedbliver at eksistere, så længe personerne hader hinanden, og det kan strække sig over flere inkarnationer. Parterne kan befri sig for deres “helvede”, når de overvinder deres had, men dør de med hadet i deres bevidsthed, vil det uvægerligt en tid forfølge dem ind på det åndelige plan, fordi det er en åndelig realitet. Den af de to hadefulde parter, som er “død”, har virkelig i visse tilfælde mulighed for at forfølge og “besætte” sin fjende, hvis denne ikke er beskyttet af sine egne tanker. Og det er han absolut ikke, hvis disse tanker er bitre og hadefulde. Har han derimod overvundet sit had og tilgivet sin fjende, vil denne ikke på nogen måde kunne få magt over ham. Man må altså ikke tro, at man behøver at være bange for at blive udsat for en sådan besættelse. Hvis ►

mennesker. som man måske ikke har haft det bedste forhold til, er døde, skal man tænke kærligt på dem, eventuelt bede for dem, at de må finde fred, så er man ikke alene med til at fjerne sit eget "helvede", men de tankeimpulser, man sender den afdøde, kan komme til at hjælpe denne, når han før eller senere har fået nok af den "skærsild", som hans had sammen med andre primitive tankeklimaer skaber omkring ham. Når han da har bedt om hjælp, og skytsånderne suggererer de mørke tanker bort, vil hver eneste kærlig impuls, som er sendt ham fra andre væsener, være en hjælpende faktor og virke dom et lys i mørket. Også når disse to personer mødes i en senere inkarnation, vil den kærlige impuls, som i sin tid blev sendt, være medvirkende til at skabe en bedre atmosfære imellem dem.

Men hvad er "besættelse" i grunden, hvad vil det sige at være "besat"? Det er bedst at bruge en foreteelse, som er kendt her i den fysiske verden, som udgangspunkt for forståelsen af dette princip. Besættelse er i virkeligheden det samme som hypnose. Et væsen, som er underkastet en hypnotisørs villie, er besat af noget af hypnotisørens bevidsthed. Bevidsthed er det samme som ånd, så mediet eller den hypnotiserede er altså besat af noget af hypnotisørens ånd. Hypnose udskiller sig kun fra det, man almindeligvis kalder "besættelse" derved, at under hypnose er den hypnotiserede "besat" af et væsen, der har en organisme på det fysiske plan, medens vedkommende under "besættelse" faktisk er hypnotiseret af et væsen, der ikke har nogen fysisk organisme, og som den hypnotiserede eller "besatte" derfor ikke kan se. Den sidstnævnte situation er derfor mere farlig. Det er jo lettere at gardere sig imod et væsen, man kan iagttage, end mod en usynlig. Det er også her, faren kan ligge ved spiritistiske seancer, ved pendulering og automatskrift, idet mennesker, som på denne måde ligefrem inviterer åndelige væsener ind i deres atmosfære, ikke altid er beskyttet imod væsener, som ønsker at få magt over andre og ikke viger tilbage for at foregøgle, at de er den eller den store ånd eller afdøde slægtning eller ven, som kommer på besøg. Vist kan det ske, at man gennem en seance kommer i forbindelse med kære afdøde, men det kan altså også ske, at det er svindel. Den eneste svindel, som kan finde sted ved en seance: mener man ofte, er mediets eventuelle bedrag. Men det er ikke rigtigt. Mediet kan måske være nok så

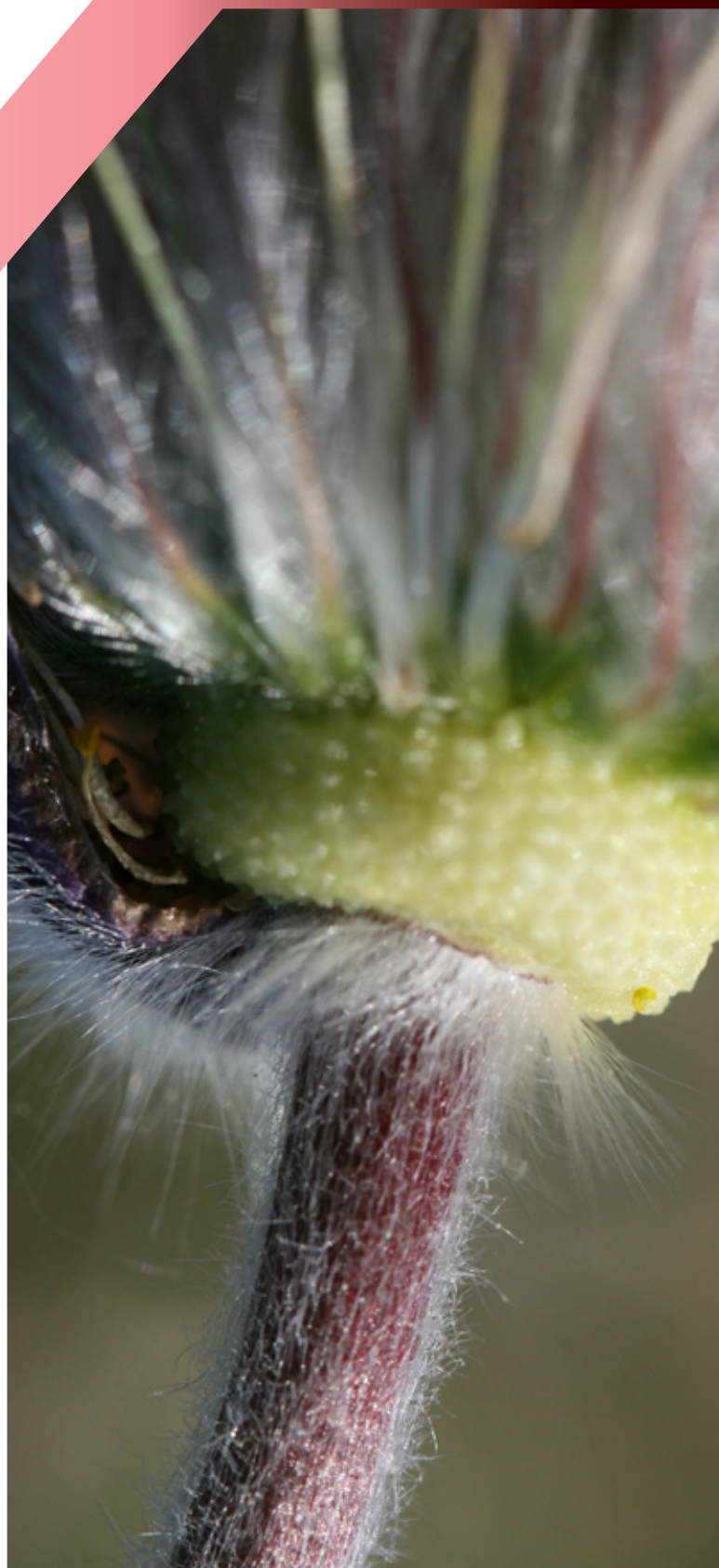
oprigtig og ærligt, og så kan seancen alligevel være svindel, fordi de væsener, som kommer igennem mediet, slet ikke er dem, de udgiver sig for at være. Man skal altså ikke kritikløst eller blindt gøre sig modtagelig for alt, hvad der kommer fra det psykiske plan. **Menneskets videre udvikling afhænger af dets vågne dagsbevidsthed og dennes forvandling til kosmisk bevidsthed og ikke af, at det blindt overgiver sig til psykiske væsener, hvis åndelige kvalitet og næstekærlighedsevne det ikke kan bedømme.** Vi er alle i forbindelse med åndelige væsener, som er guddommens redskaber, og når vi arbejder med at udvikle vore tankers kærlighedsmæssige og intellektuelle kvalitet, kommer vi på bølgelængde med åndelige væsener, der giver os impulser og hjælper os, uden at vi derfor behøver at tale med dem gennem medier. Den sundeste og naturligste forbindelse et jordmenneske kan have med den åndelige verden er, foruden den, der finder sted gennem søvnen, den tankekoncentration, vi kalder bøn. Kristus har lært mennesket at bede – ikke til den eller den skytsengel, men til "Fader vor, du som er i himmelen". "Himmelen" er jo alle vegne, den er Guds bevidsthed, og Guds bevidsthed er overalt, intet væsen kan være uden for den. Skytsenglene er Guds kærlighedsorganer, gennem hvilke han manifesterer sin kærlighed til alt levende, og de jordiske mennesker er selv på vej til at blive kærlighedsorganer i guddommens organisme. Det vil ikke sige, at de skal være blinde medier. Til den fremtidige livsudfoldelse kræves helt andre egenskaber, nemlig foruden en stærk og levende næstekærlighed også en omfattende viden og indsigt i livets kosmiske love og principper. Der er altså tale om en dagsbevidst, intellektuel tilstand, en udfoldelse af skabevne og opfindsomhed til gavn for helheden. Det er netop disse egenskaber, det jordiske menneske gang på gang inkarnerer i den fysiske verden for at tilegne sig, for at de kan lære at tænke i overensstemmelse med livets egne love eller universets grundtone. Derved befrier menneskene sig fra alle former for "besættelse" af deres bevidsthed af væsener, der ønsker magt og ønsker at bruge dem som redskaber til deres egne selviske formål og udfoldelse af begær. De bliver frie, suveræne "gudesønner", der formår at tænke guddommens tanker efter og udfolde den manifestation og skabelse, som er guddommens villie.

"Besættelse" eller hypnose er ikke blot noget, der udfoldes af enkelte væsener, som derved får en vis magt ►

"Vi er alle i forbindelse med åndelige væsener, som er guddommens redskaber, og når vi arbejder med at udvikle vore tankers kærlighedsmæssige og intellektuelle kvalitet, kommer vi på bølgelængde med åndelige væsener, der giver os impulser og hjælper os, uden at vi derfor behøver at tale med dem gennem medier."

Martinus

over et andet væsen, det er et princip, som er temmelig udbredt og dominerende blandt jordmenneskene i det hele taget. De fleste er på en eller anden måde ude for en “besættelse”, som de ikke tænker på under dette navn. Men den er kendt under et andet navn: løgn eller usandhed. Hvorsomhelst og nårsomhelst et menneske fortæller et andet menneske en usandhed, vil det sige, at vedkommende bliver suggereret til at tro, at det er sandheden, han får at vide. Han er altså i nogen grad “besat” af den andens tankeverden, og det er han lige så længe, han tror på, hvad den anden har sagt. Når det går op for ham, at det ikke var sandt, er han fri af denne “besættelse”. Men en usandhed kan jo både være bevidst og ubevidst. Nogle mennesker lyver bevidst, d.v.s. de fordrejer kendsgerningerne og fører andre mennesker bag lyset, fordi de tror at have fordel af det og udnytter de andres godtroenhed. Men der er jo også mange former for usandhed, der ikke er bevidste løgne, men fremkommer på grund af, at deres ophav ikke ved bedre og tror, det er sandhed, de siger. Endelig er der den form for usandhed, der nok er bevidst, men ikke siges for at skade eller få magt over andre, men udelukkende fordi man mener, at det er det kærligste at camouflere sandheden i nogen grad, fordi den, som skal høre den, ikke kan tåle at høre den fulde sandhed. Men hvad enten en usandhed bliver sagt i ond hensigt, på grund af uvidenhed, på grund af medlidenhed eller på grund af anden velment årsag – og den vil i hvert enkelt tilfælde komme tilbage til sit ophav som skæbne i forhold til den hensigt, der ligger bagved, og den virkning, den forårsager – så er en sådan usandhed en form for besættelse eller suggestion, og den er i alle tilfælde noget, som menneskeheden, når den er mere fremskreden i udvikling, vil komme bort fra. Men naturligvis er ikke alle mennesker på jorden i dag modne til at tilegne sig en forståelse af de kosmiske eller uni-

verselle sandheder, og så længe de ikke er det, må deres livsoplevelse i større eller mindre grad være baseret på suggestion og “besættelse”.

De forskellige religioner, de politiske partier med deres dagspresse, videnskaben, kunsten og forretningsverdenen har også allesammen forbindelse med begrebet “besættelse”. Og både de onde og de velmenende hensigter såvel som uvidenhed kan være årsag dertil. Hele menneskeheden religiøs udvikling lige fra fetishdyrkelse og til de store religioner af i dag med alle deres afskygninger af sekteriske retninger er baseret på guddommelig suggestion og har været og er “religiøs besættelse”. Det er autoritetstro, som binder deres tilhængere sammen i en fælles åndelig atmosfære, hvor profeter, præster og andre åndelige ledere er de faktorer, hvorigennem suggestionen virker. Dette må ikke opfattes som kritik, for det har været og er til dels endnu nødvendigt, at store dele af menneskeheden ledes og styres på en sådan måde. Men der er dog meget i nutiden, som tydeligt viser, at mange mennesker ikke mere ønsker at være underlagt en sådan åndelig suggestion. Dogmer og ceremonier kan ikke mere inspirere dem, de ønsker at vide og forstå og kende sammenhængen mellem tingene. Det er det, der er fundamentet for den fysiske videnskab. Nu må man ikke derfor tro, at videnskaben er fuldstændig blottet for suggestion og dogmatik. Den har fundet frem til sandheden på mange områder, men en ensidig materialistisk indstilling til tilværelsen kan også skabe fordomme og fremelske hypoteser, som ligger langt fra sandheden og kommer til at virke som “besættelse” af de mange menneskers bevidsthed, der tror på autoriteten bag alt, der har videnskabeligt eller akademisk stempel. Videnskaben vil dog ikke blive stående ved en materialistisk livsopfattelse, den står allerede på grænsen til den åndelige verden, og dens mål- og vægtanalyser af fysiske realiteter vil i fremtiden naturligt forbindes med analyserne af universets åndelige virkelighed. De politiske ideologier og partier er også i stor udstrækning baseret på massesuggestion og “besættelse” af en eller flere bestemte ideer, som gøres til en slags materialistisk religion med dogmer og læresætning-

ger. Den politiske presse søger med propaganda at “besætte” menneskers bevidsthed og hverve deres stemmer for derved at få magt, og forretningsverdenens væld af reklamer i mere eller mindre lokkende kunstnerisk udførelse er for en stor del forsøg på at hypnotisere folk til at spendere deres penge netop på disse varer, så forretningsmanden kan få så stor en fortjeneste som muligt.

Alle disse former for suggestion og “besættelse” såvel som de variationer, der forekommer mellem de enkelte væsener, må nødvendigvis eksistere lige så længe, som menneskeheden og de enkelte menneskers evne til at opleve sandheden eller livslovene endnu ikke er færdigudviklet. De enkelte menneskers videre udvikling vil komme til at bestå deri, at de gradvis frigør sig fra disse suggestioner og mere og mere kommer til at bygge sin psyke eller bevidsthed op på basis af indsigt, viden og selvoplevelse. Hertil kræves en ny videnskab, en videnskab om universets åndelige virkelighed, et verdensbillede, der viser de enkelte lokale detaljers afhængighed af og betydning for helheden. Naturligvis vil der være mennesker, der tror på denne åndsvidenskab og gør den til en ny religion, men det viser, at de ikke har haft evne til at forstå den. Jeg ønsker ikke med mine kosmiske analyser at være en autoritet, som folk skal tro på. Den enkelte åndsforsker, som fatter interesse for de kosmiske analyser, må nøje efterprøve og studere mit livsværk. Han må konfrontere det med sine egne erfaringer og oplevelser. Først da kan det blive af værdi for ham. Det bliver til selvstændig tænkning og analysering, det bliver en hjælp til selvhjælp, som fører til indvielse i selve livets mysterium. Det vil lidt efter lidt føre vedkommende ud af alle former for “helvede” eller “dommedag”, alle former for “besættelse” eller suggestion. Alt dette kan naturligvis kun ske, hvis åndsforskeren ikke blot studerer, men søger at leve efter de love, som han begynder at se som universets livsfundament. Et liv levet efter disse love vil bringe hans bevidsthed til at vibrere i kontakt med den evige guddoms tankevæld, og han vil gå en strålende fremtid imøde som “menneske i guds billede”. ■